

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА РАЗЛИЧНО

chitanka.info

Катя крачеше през кишата и се оглеждаше с изумление. Уж нищо не се беше променило през трите години, в които я нямаше, а някак... самото усещане бе различно. Може би, документите в джоба ѝ позволяваха да погледне на родния си град с по-други очи. Като човек, който не трябва да се бори за всеки следващ ден, а може да си позволи да живее.

Градът бе по-малък, от колкото го помнеше. Явно ежедневно крѣстосване на Валенсия силно е променило мащабите ѝ на мислене, но, все пак, попиваше с широко отворени очи всяка подробност.

Заради топлия ден снегът бе почнал да се топи и бе образувал локви. Тя ги заобикаляше внимателно. Близо до техния блок пътеката минаваше край кофите за боклук. Възрастна жена с дрипави дрехи ровеше в тях. Катя несъзнателно изкриви лице и забърза крачка, за да мине. Досами жената обаче стъпи върху лед и се подхлъзна. Закачи я със сака си и измърмори едно „Извинете“. После внезапно спря и смаяно промълви „Бабо?!“

Възрастната жена я погледна и замръзна. Обидата в очите ѝ подейства като шамар на Катя. Заприсъпваха неловко, после баба ѝ каза:

— Кате... кога си дойде?

— Току-що — отвърна Катя и посочи сака си.

— Ела до нас да се видим.

Катя понечи да откаже, после нещо в погледа на баба ѝ промени намерението ѝ.

Апартаментът беше студен — със северно изложение и рядко виждаше слънце. Кухнята изглеждаше единствената обитаема стая — претрупана с овехтели мебели и спомени. В средата на стаята имаше малка ламаринена печка на дърва. От страни, в кофа, бяха оставени разни съчки и части от мебели. Катя седна на изтърбушения диван и загледа суетенето на баба си. Беше се смалила и състарила.

— Нямам захар — говореше старицата, — затова ще го прием с мед. Или искаш кафе?

— Чай е добре — промърмори момичето. — В това време.

— Ами, добре си е времето. Сега поне печка не трябва да паля. Пък и дърва мога да посъбера.

Старата жена бърбеше безспир, а с всяка следваща дума на Катя ѝ загорчаваше все повече.

— Разкажи ми ти как си — помоли я баба й.

Момичето бе съвсем лаконично. Кой знае защо се срамуваше от уредения си живот. Което пък я ядоса — дявол го взел, нищо не бе получила даром. Беше се борила сама и въпреки всичко й бе неудобно.

— Трудно ли ти беше, Катя?

Катя сви рамене:

— Поне езика знаех — премълча си за доброволната изолация, в която се бе поставила. — Лесно се справих. Имаше хора, на които им беше по-тежко.

Старицата поклати глава:

— Никому не е леко. Добре поне, че майка ти и баща ти са заедно. Вижда ли се с тях?

— Не съм ходила. Лятото ще отскоча до там — родителите й вече седма година бяха в Гърция. — Ами ти, бабо? Нашите не пращат ли пари?

— Пращат, разбира се! — баба й започна да налива чая. — Инак нямаше да успея да стегна апартамента ви. Сега е станал точно както майка ти го искаше.

— А... ами за теб?

— Не ми трябва! — рязко отсече възрастната жена. — Справям се чудесно и сама.

Катя млъкна, загледана в крехките рамене на старицата. Внезапно осъзна, че гордостта е единственото нещо, което крепи баба й. И само тя й помага да оцелява ден след ден, години наред. Не можеше да я лиши от последната й защита. А и не искаше. Можеше само да търси начин да помага, доколкото й позволяваха обстоятелствата и хората.

Чаят беше страхотен — дива мента, липа и шипки — но за нея нямаше вкус.

Тръгна си със свит стомах. А в ума й не преставаше да се блъска един въпрос: кои всъщност можеше да се нарекат герои. Тези, които оставаха и изтръгваха всеки следващ ден от лапите на предишния? Или другите, които живееха и работеха в изолация далече от родината си? И изобщо... можеше ли да има сравнение?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.